

Visitationspredikan Knivsta 12 september 2021

Matt. 6: 31-34 - Ett är nödvändigt

Kära vänner, det är en glädje att fira gudstjänst - eller hur? Gudstjänstglädje brukar ärkebiskop Antje prata om. Det är vi många som känner nu när fler och fler får samlas i våra kyrkor.

Pandemins alla dagar har verkligen haft sin egen plåga.

Den har påverkat det mesta - också möjligheten att genomföra prostvisitationer.

Men nu har jag på biskop Karins uppdrag tillsammans med två stiftsmedarbetare fått dela några intensiva dagar med församlingsbor, förtroendevalda och anställda.

Vi lever i förändringens tidevarv - det gäller också visitationer - bl.a. så är nu önskemålet att predikan och visitationstalet ska vara ett. Och då håller vi oss i alla fall på det sättet till dagens rubrik - ett är nödvändigt.

"Gör er inga bekymmer", så sa Jesus i sin predikan på berget vid Genesarets sjö. Här vid möten på olika platser i pastoratet så har jag kanske inte direkt frågat om era bekymmer - däremot vilka utmaningar ni ser för framtiden, församlingarna, och de som bor och lever i Vassunda, Alsike, Östuna, Husby-Långhundra, Lagga och Knivsta.

Utmaningarna ser naturligtvis lite olika ut - och ni kommer så småningom att kunna läsa mera detaljer från diskussionerna i det protokoll som kommer till kyrkorådet.

Men en utmaning som gäller hela Svenska kyrkan som ni verkligen tar på allvar - det är den krympande ekonomin. Vad har Kristus med ekonomin att göra? Det var frågan på en föreläsning som alla präster och diakoner i stiftet fick lyssna till nyligen. Spridandet av evangeliet i världen har också ekonomiska konsekvenser. Från Alsike klostrets trosbudget till St Marias strategiska satsning för att stärka ekonomin för framtiden - det visar två olika synsätt på pengar i pastoratet.

Ekonomi - oikumene - handlar både om att hushålla med resurser men också att dela resurser med varandra. Som pastorat har ni en gemensam hushållskassa och ni har hittills kunnat portionera ut personer och pengar till alla kyrkor och församlingar. Men så kommer det inte att kunna se ut i framtiden - den verkligheten delar ni både med hela Svenska kyrkan och med samhället i stort. Nu är ju era mindre församlingar visserligen geografiskt väldigt nära tätorten men det är skillnad när bussen stannar utanför kyrkan och den närbelägna skolgården fylls av rop och skratt. Där det inte är så är det inte lika lätt att samla människor i kyrkan.

Vi har sett stoltheten och känt kärleken ni har till era sju olika kyrkor och med en åttonde lillasyster på tillväxt i St Maria.

Jesus predikade i synagogor ibland men oftare på bergssluttningar och i båtar - han rörde sig där människor rörde sig. Ni lyfter fram frågan om kontaktytor i er församlingsinstruktion - så det har vi pratat om. Var möts människor i Knivsta pastorat? Alla har inte vägen förbi, går inte självklart in i en kyrka.

Förskolan och skolan med barn, lärare och föräldrar är en naturlig kontaktyta - det märkte vi när vi fick träffa personalen häromkvällen.

Och som av en händelse möttes vi igen dagen efter när vi åt lunch på KIK - veckans varmaste sensommardag hade de varit och åkt skridskor!

Kyrkorådet håller samtalet om framtiden igång och församlingsråden är också engagerade.

Utmaningen är väl att inse att vi måste avstå för att andra ska få. Kyrkan har en lång tradition av givande - vi pratade lite om förändrade kollekttraditioner häromkvällen. Det är ofta lättare att skicka pengar till en vänförsamling än till en grannförsamling. Församlingar i förändring - kanske stiftskansliet skulle kunna hjälpa oss med lite workshops i frågan?

Vi lever i världen men inte av den - alla människor behöver något att äta och dricka och ta på sig - och vår himmelske fader vet att vi behöver allt detta, som Jesus säger i bergspredikan.

Men vad är viktigast vad fyller våra hjärtan och hjärnor - sök först Guds rike...

Jesu grundläggande uppgift i världen är att på olika sätt förverkliga Guds rike bland människor, han firar gudstjänst, undervisar, bedriver diakoni och mission. Och med allt detta fortsätter vi som döpts in i olika uppdrag och tjänster och klädedräkter. Någon får en kallelse till ett klosterliv och en enkel klosterdräkt, en annan till tjänst i klerikala kläder.

Det har varit väldigt fint att vi i olika sammanhang de här dagarna har kunnat samtala om prästämbetet. Att inte fullt ut kunna fira gudstjänst och dela sakrament med varandra det är sorg - men som med all sorg så är det samtal och tid som tar oss vidare.

Ni har lite olika synsätt i flera frågor både bland förtroendevalda och anställda - och det är sannerligen en övning i ödmjukhet att sträva efter att förstå den andres åsikt och respektera varandra rättvist. Men trosgemenskapen är alltid större än åsiktsgemenskapen eftersom tron kommer från Gud och åsikterna från människor.

Både kyrkoordning och bibel kan vara svåra att tolka - Barnens bästa bibel som ni ger till femåringar har roliga bilder på Jesu lärjungar - det kan nog vara bra om vi inte tar oss själv på så stort allvar ibland och inser att också vi kan vara både irriterande och skrattretande ibland.

Men bibeltolkning då, "så skall ni få allt det andra också". Vad menas med allt det andra? Vi får be om vad vi vill men vi får sällan vad vi vill när vi ber om rikedom och hälsa. Såren i skapelsen finns kvar precis som Jesus hade sina sår kvar efter uppståndelsen.

Om skapelsens sår sköts om så förvårras de inte - vi har inte hunnit prata så mycket om det som är världens viktigaste fråga - klimatet. Men jag har hört lite om beslut kring mat och energival och annat. Om det är någon som har goda skäl för att föra diskussioner om klimat och miljö så är det ju vi som är skapade till Guds avbild och ofta bekänner att vi syndat mot både Gud, människor och skapelsen.

Några verser innan dagens text i Matteusevangeliet så predikar Jesus om bön och säger; Så skall ni be: Vår fader, du som är i himlen...

En sak som man gör innan man åker ut på visitation är att man läser gamla protokoll så jag har läst både biskop Ragnars och kontraktsprost Ann-Charlottes tal. För 10 år sedan frågade prosten vilken terminsstart som skulle bli den första när konfirmanderna skulle få börja be med den ekumeniska översättningen av Herrens bön? I högmässans ordning i kyrkohandboken så finns inte längre Fader vår med men den används ändå ibland t.ex. vid begravningar.

Jag nämner det här för att vi har pratat om det och jag hoppas att ni ska fortsätta att prata om det. Översättningar är ingen salighetsfråga men det är en solidaritetsfråga med vår kyrka.

Vi vet ju att hjärtats samtal med Gud inte behöver några ord alls, Anden ber för oss tack och lov. Ord och ordningar, riter och ritualer håller ihop både tro och liv åt oss men vi får hjälpa varann så vi inte stänger ute eller stänger inne.

Apropå konfirmander så var de unga ledarna det sista gänget vi träffade häromkvällen. Så fint att få höra om en gemenskap där man får vara den man är. Synd att vi inte var här när det var drama och musikalföreställning om "hur svårt det är att leva och hur mycket vi betyder för varandra" som det står i programmet.

För det är ju svårt många gånger, och vi som är gamla nu säger ofta att det är svårare att vara ung idag. Men oro för framtiden och psykisk ohälsa kan drabba alla åldrar.

Själavårdande samtal och generös gemenskap det gör gott och när det inte räcker så kan både lärarna i skolan och diakonerna i församlingen hjälpa till med andra kontakter.

Det är mycket som nu inte blir sagt, synliggjort eller sjunget. Vi har inte hört men vi har hört om era körer. Körsång är inte bara roligt och hälsosamt - musiken är ett särskilt språk som når bortom orden. Det märks inte minst när det är begravnings- och vigselgudstjänster. Gudstjänst, musikgudstjänst eller konsert - att veta i vilka sammanhang Gud berör människor - det vet nog den himmelska härskaran bättre än vi.

Ni är välsignade med duktiga medarbetare där några får fler och fler strängar på sitt instrument. Det kan vara roligt att utveckla sina talanger men det kan bli slitsamt och svårt om inte någon uppgift tas bort. Att urskilja nya volontäruppdrag är en andens gåva som ligger i tiden för vår kyrka.

Kära vänner, nu ska jag strax sluta och säga som Paulus sa till de äldste från Efesos i dagens episteltext, men först;

Tack för goda möten och ärliga samtal. Kyrkoherden har haft arbetssamma dagar med tredje gången gillt för en visitation som har behövt pareras med en pandemi.

Tack Anders, ditt engagemang och din envishet, din kärlek och omsorg om Svenska kyrkan i Knivsta kan ingen ta miste på. Var rädd om dig, om er alla.

"Nu anförtror jag er åt Gud och hans nåderika ord, det som kan göra er till hans byggstenar och ge er arvslott bland alla dem som helgats".

Amen

Domprost Annica Anderbrandt